

POZOUNOVÉ SBORY CONSONARE

České Budějovice

Tř. 28 října 28, České Budějovice; zkoušky: úterý 17 hod.
kontakt: Josef Hejzlar, 775 914 044, Josef.Hejzlar [at] seznam.cz

Chomutov

Ul. 28 října 1071/12, fara Chomutov; zkoušky: jak kdy večer
kontakt: Jiří Bureš, 776 219 938, jiri.bures [at] evangnet.cz

Jablonec nad Nisou / Liberec

Pod Baštou 10, fara Jablonec; zkoušky: společné v Rumburku
kontakt: Klára Pavlíková, 777 315 719, pavlikova.klara [at] gmail.com

Praha

Sv. Martin ve zdi, Martinská 8, Praha 1; zkoušky: úterý 19:30 hod.
kontakt: Jan Petrzela, 737 904 965, jan.petrzela [at] centrum.cz

Rumburk / Varnsdorf

Krásnolipská 540/22, fara Rumburk; zkoušky: pátek 20:30 hod.
kontakt: Evžen Šmidt, 720 618 205, evzen.s [at] centrum.cz

Třebenice

Tyršova 505, fara Třebenice; zkoušky: neděle po bohoslužbách
kontakt: Jan Zalabák, 603 196 154, jan.zalabak [at] trebenice.cz

Vrchlabí

Českých bratří 112, fara Vrchlabí; zkoušky: čtvrtky 18:15-19:45
kontakt: Petr Chlápek, 604 282 497, vrchlabi [at] evangnet.cz

Výbor Consonare

Filip Šimonovský, předseda, 777 088 472, rumburk [at] evangnet.cz
Štěpán Bílek, místopředseda, 604 535 809, stepanbilek [at] seznam.cz
Anke Schutzeichel, ankelange-wallroda [at] t-online.de
Radek Buňát, 603 762 834, bunat.radek [at] seznam.cz
Jan Petrzela, 737 904 965, jan.petrzela [at] centrum.cz

Ekonomický úsek Consonare

pokladník: Klára Pavlíková, 777 315 719, pavlikova.klara [at] gmail.com
účet Consonare: 2300594540/2010

Redakce:
Jan a Jana Petželovi
jan.petrzela [at] centrum

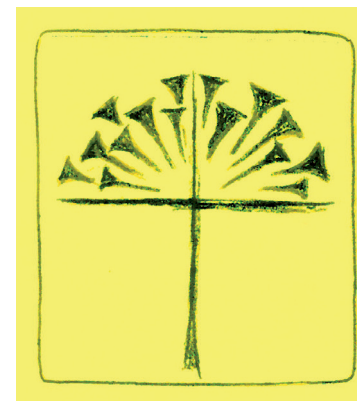
> Kalendář akcí 2014

termín	název akce
30. 5.–1. 6.	RYCHLÁ ROTA KŘIŽLICE
4.–10. 7.	LETNÍ POBYT NOSISLAV
10.–12. 10.	SLAVNOST PŘIJÍMÁNÍ POD OBOJÍ (PRAHA)

Podrobnosti k akcím najdete s dostatečným předstihem na našich webových stránkách, nebo se informujte na [consonare \[at\] evangnet.cz](mailto:consonare[at]evangnet.cz).

Oběžník

jaro 2014

CONSONARE

evangelické pozounové sbory, o.s.

> Úvodem

Milí přátelé, mám pro vás místo úvodníku malý literární kvíz. Předměty a osoby jsem trochu pozměnil, abych vás zmátl, ale nedivil bych se, kdyby se mi to nepovedlo.

„A pro ten čas, který jsi Consonare věnoval, je to tvé Consonare tak důležité.“
„A pro ten čas, který jsem Consonare věnoval...“ řekl sis, aby sis to zapamatoval.
„Lidé zapomněli na tuto pravdu,“ řekla Elisabeth. „Ale ty na ni nesmíš zapomenout. Stáváš se navždy zodpovědným za to, cos k sobě připoutal. Jsi zodpovědný za své Consonare.“
Jsem zodpovědný ze své Consonare...“ opakoval sis, aby sis to zapamatoval.

Nepovedlo, že? Tak gratuluji, jste sečtělí a zmást se také nenecháte. No ano, Malý princ. Až vás parné léto zažene do stínu, otevřete si třeba tuto knížku. Stojí za to. Nebo si nalistujte alespoň 21. kapitulu – je to obdivuhodný návod a je téměř jedno, na co při tom myslíte – na lišku, na přátele, na trumpetu a nebo také, třeba jako já, na Consonare.

Připoutejte se, prosím!

–hp–

> Usnesení valné hromady

Valná hromada se konala 28. 3. 2014 v Jindřichově Hradci. Přítomno bylo 21 členů sdružení s hlasovacím právem.

Valná hromada schválila:

- > výroční zprávu o životě sdružení za rok 2013
- > zprávu o hospodaření sdružení za rok 2013
- > rozpočet na rok 2014
- > zvýšení platby lektorům na 360 Kč/1,5 hod.

Valná hromada zvolila:

- > nový výbor sdružení s funkčním obdobím na 2 roky (2014–2016) v tomto složení: Štěpán Bílek, Radek Buňát, Jan Petržela, Anke Schutzeichel, Filip Šimonovský
- > nového revizora účtů – Vojtěch Rozsival

Valná hromada pověřila:

- > výbor zvážením zvýšení členských poplatků na 500 Kč (300 Kč – student, důchodce)
- > výbor zvážením platby předsedovi sdružení
- > výbor, aby dohlédl na dodání chybějící revizní správy za rok 2012 na další valné hromadě.

NOVÝ VÝBOR:

Štěpán Bílek: Co o sobě napsat... Známy lajdák, pijan a pohan, nyní ve funkci kozla coby zahradníka. :)

Radek Buňát: Jmenuji se Radek Buňát a jsem rodákem překrásného města Litoměřice, kde bohužel buňka Consonare zatím není. Studoval jsem v Chomutově na mechanika automatizační techniky, což mne bavilo méně než hudba. Proto jsem začal studovat v Praze jazzovou Konzervatoř Jaroslava Ježka a posléze i klasickou Konzervatoř na Rejdišti v téměř městě ve hře na pozoun. Moje hudební kariéra je brožována mnohými angažmá po vlastech českých, ale i zájezdních orchestrech. Za zmínku stojí snad jen angažmá v Divadle F. X. Šaldy v Liberci, více jak šestiletá služba na lodi společnosti Aida cruises a nynější působení v Karlovarském symfonickém orchestru. Své zkušenosti využívám také jako lektor ve sboru Consonare v Chomutově, jehož návštěvy předchází pedagogická práce s dětmi na ZUŠ v Jirkově.

Jan Petržela: Jojo, to jsem já, co se pokaždé schovávám za jiný nástroj. Zastávám názor, že rádi už se máme, teď je potřeba se naučit hrát (a nepřestat se přitom mít rádi). Žiji v Praze, kde jsem si začal nejdříve hrát na písku s bábovičkami, zatímco poslední dobou mě nejvíce fascinuje pozoun, což je hodně podobné, jen se do toho nedá sypat písek. Jsem rád všude tam, kde je Consonare a doufám, že tomu bude v budoucnu i naopak, pro případ, že bych se měl stěhovat.

Anke Schutzeichel: Je mi 46 let, mám jednu dceru a dvě vnoučata, pracuji jako mistr pekař a na pozoun hraji tři roky.

Filip Šimonovský: Ač narozen v Táboře, pocházím z Krkonoš, se ženou a třemi dětmi jsem však už 12 let spojen se Šluknovským výběžkem a Rumburkem, kde farářuji. Před osmi lety, to mně bylo 35, jsem začal hrát na pozoun, a zatím mi to vydrželo a mám to rád. Hraju bas, občas tenor, jak dá nátisk. Od valné hromady z jara 2014 jsem opět na dva roky předsedou Consonare a jsem moc vděčný za ostatní členy nového výboru, za jejich nadšení i práci, i za to, že ekonomické věci nebudou ležet na mně.

Těší mě, že Consonare žije, tepe mu srdce, spojuje lidi hudbou, vírou v Boha i vztahy, a nezadrží ho žádné hranice, minulé, současné či budoucí. Consonare také přiměřeně věku roste a získává na stabilitě. Rád k tomu přispějí svou „trochou do mlýna“, do mlýnice pověstného Jericha, které už dlouho nemá zdi, zato trubače.

> Valná hromada a jarní seminář v Jindřichově Hradci

Jako čerstvý člen Consonare a pozounový začátečník jsem jel na svůj první seminář a společné hraní s určitým rozechvěním a nejistotou. Budou se dařit konsonance a intonace, anebo to bude zklamání či přímo ostuda? Budeme si rozumět se zkušenými hudebníky a taky se zahraničními členy, když mé znalosti němčiny jsou zakrnělé? Ale všechny obavy se po příjezdu do jindřichohradeckého evangelického kostela v pátek večer rychle rozplynuly. Setkání s milými a vtipnými lidmi, opulentní večeře na úvod a poté společné rozehrání na písních, které jsem náhodou docela dobře znal, vyvolalo až rozjaření a pocit báječné harmonie jak po stránce hudební, tak mezilidské. Zjevně jsem s tímto pocitem nebyl sám, protože pak i následující valná hromada probíhala v neobyčejně radostné a dělné atmosféře (ve srovnání s jinými valnými hromadami, kterých jsem se kdy účastnil). Na jednání byly hladce vyřešeny všechny otázky kolem hodnocení loňské a plánování tohoroční činnosti i rozpočtu, se kterým, zejména díky darům a sponzorství německých partnerů, Consonare

při své málo-nákladovosti nemá větší problémy. Chvilí sice trvalo, než byl zvolen na příští tříleté období nový výbor, ale i to se podařilo, a ze společného rokování při kávě, čaji a lahodných koláčích paní Elke se pak snad ani nikomu nechtělo jít spát.

Sobotní program byl pestrý, dokonale v trubačském duchu. Pozounový budíček v kostelní lodi postupně probudil dospávající a počáteční basové duo se postupně doplnilo na sborový čtyřhlas jásavě oslavující ranní slunce za okny známou písní od Ebelinga. Po snídani jsme se dali pod vedením Andrease a Radka do zkoušení doprovodů a vystoupení pro nedělní bohoslužby. Při náviku mě ovšem rozjaření z předchozího večera ohledně snadnosti hry rychle opustilo, protože jsem si uvědomil, že ne všechny písně jsou známé a jednoduché a že bude třeba ještě dlouhého a trpělivého učení, než se stanu opravdu platným a spolehlivým pozounistou, který nevynechává žádné noty a je si stále vědom, co a jak hraje. V polední přestávce po obědě, který jsme měli zajištěný v příjemné restauraci v centru Jindřichova Hradce, nás místní farář David Balcar provedl po pamětihodnostech města a zdatnější účastníci semináře netrpidí závratí mohli vystoupat na městskou věž u kostela Nanebevzetí Panny Marie a kochat se pohledem na město, rybník Vajgar, meandry řeky Nežárky a mlžné lesy kolem obzoru. Osm nejodvážnějších trubačů za Andreaso-va řízení provedlo z ochozu věže malý koncert, který zdola z náměstí sklidil velký aplaus. Později odpoledne se pokračovalo nácvikem písní, které jsou plánovány pro vystoupení na říjnových Slavnostech přijímání pod obojí v Praze. Po večeri byla naplánována už jen krátká rekapitulace programu pro nedělní bohoslužby a poté měl být volný program. Nicméně pár účastníků semináře (včetně mě) cítilo ještě potřebu ujasnit si řadu obtížnějších pasáží, na které při společném nacvičování nebyl prostor, a pokračovali v hraní. Nejprve plaše a neorganizovaně, ale poznenáhlu se začali radou připojovat zkušenější, pak někdo navrhl, co kdybychom zkusili Pipi Dlouhá Punčocha, pak Hava nagila, pak další a ještě jinou a najednou se zase dostavila euforie ze společných konsonancí, která pokračovala téměř až přes půlnoc.

Hraní při nedělní bohoslužbě se velmi vydařilo, ohlasy na čistotu tónů a pestrý repertoár zahrnující klasické dechové skladby i netradiční legrácky, jako ragtime či klezmský styl, byly ze strany posluchačů velmi pozitivní. Po bohoslužbách ještě chvíli hraní pokračovalo před kostelem a jindřichohradečtí posluchači si mohli sami vyzkoušet, jak se na různé žestové nástroje hraje. Pravděpodobně zde může vzniknout další pobočka.

–Pepa–

> Rychlá rota Drážďany – troubení s vůní čerstvého pečiva

Když jsme v pátek přijížděli do vesničky Wallroda, asi nikdo z nás ještě neměl tušení, jaký nás čeká příjemný víkend plný zážitků. Hned po příjezdu jsme byli pohoštěni výbornými koláči z pekárny Anke. Dozvěděli jsme se, že jsou dělány stále podle původních domácích receptů. Přitom jsme si i procvičili německá slovíčka názvů a jmen různých druhů ovoce, ze kterých byly koláče upečeny.

Samozřejmě, že koláče jsme nejedli celý večer, i když porovnávání, který ovocný koláč je lepší, nás hodně bavilo a hlavně chutnalo. Našli jsme si čas také na zkoušení písní, které jsme měli hrát v neděli při bohoslužbě. Že je už pozdě večer nám připomněli pekaři, kteří zrovna přicházeli do práce, pozdravem „dobré ráno“. :-)

Tak příjemné probuzení, jaké jsme měli v sobotu, se hned tak nezažije. Vůně čerstvých housek, chleba a koláčů vytáhlo z postele i ty největší spáče. Snídaně se trochu protáhla, protože teplé pečivo asi nikdo z nás nesnídá každý den, proto jsme si ho chtěli řádně vychutnat. Po snídani jsme vyjeli na prohlídku Drážďan. Ještě cestou jsme zvládli zkoušku v nedaleké vesnici s místním pozounovým sborem, se kterým jsme měli hrát v neděli.

Průvodce po Drážďanech nám dělal Andreas. Jeho vtipný výklad nás nejen poučil, ale také pobavil. Zde se určitě patří poděkovat Andreasovi a Anke za pozvání na oběd do Café Prag, kde mnozí z nás zažili, díky jídlu, i výlet do vzdálených exotických zemí.

Odpoledne jsme se pod Andreasovým vedením vydali na druhou stranu řeky, na obhlídku umělci a studenty upravené městské části Neustadt. Prohlídku Drážďan jsme završili návštěvou bohoslužby s vystoupením místního pěveckého sboru v kostele Kreuzkirche. Večer jsme, kromě večere, samozřejmě troubili, nejenom před kavárnou na návsi lidem k poslechu, ale také jsme zkoušeli na neděli, a když Andreas uznal, že nám to celkem jde, hráli jsme jen tak pro sebe a pro radost to, co se nám v notách zalíbilo.

V neděli, hned po snídani, jsme naložili všechny věci a vydali se na cestu do městečka Stadt Wehlen, kde nás čekalo vystoupení v místním Fahrradkirche. Při hraní jsme se střídali s pozounovým sborem z Bavorska. Po bohoslužbě jsme ještě hráli k poslechu i účastníkům zahradní slavnosti, která se konala vedle kostela na břehu Labe. Před odjezdem nám zbyl čas i na prohlídku samotného Wehenu, nádherného městečka sevřeného v údolí mezi Labem a okolními kopci Saského Švýcarska.

Pak už ale nastal čas odjezdu, rozloučili jsme se a každý se vydal svým směrem domů. Cestovatele vlakem ještě trochu překvapilo, že i na přívozu mezi nádražím a centrem je možné koupit jízdenku skoro až do Prahy. Ale to už byl opravdu poslední zážitek z akce Rychlá rota Drážďany 2014.

Ještě jednou velké poděkování Andreasovi a Anke za ubytování a perfektní organizaci víkendu.

–Vojta–